

П е р е щ ь

В ЧАС ДОБРИЙ!

— НАМ ІТИ РАЗОМ!..

ОТЖЕ, З НОВИМ ПІВСТОЛІТТЯМ!

Почекайте, добрі люди,
Ось послушайте мене,
Хочу я також сказати
Про насущне, головне.

Я хотів сказати би й тоста,
Та не вийде, вдача проста.

Тридцять три живемо роки,
Як не жив до нас ніхто.
А зробили стільки, наче
Прожили не менш, як сто!

Скинули царя Миколку,
Власть у руки узяли,

Дві Антанти розгромили,
Людству приклад подали —

Межі на полях зламали.
Нам і горе не біда!
Зацвіла земля колгоспна,
Як у стрічках молода.

Де бідацька конячина
Ледве що соху тягла,
Трактори там загриміли...
Добрі стали в нас діла!

Ми звели такі заводи,
Що, як образно сказати,

То в цехах там вільно можна
Самольотами літати.

І якби війни з фашизмом
В нас, кажу я, не було, —
Що було б уже!.. Хоч, правда,
В гада вирвали жало.

І ще більш придбали друзів,
Світ надіями розцвів,

Значно менше в світі стало
І царів і королів.

Тридцять три величні роки
Ми промчали, як в авто,
Інший лад цього зробити
Не спромігся б і за сто!

Півстоліття закінчилось,
Зараз нове почалось, —
Отже, з новим півстоліттям!
З новим щастям!

Ну, так ось,
Що ми маєм, те вже маєм,
Запевняю всіх і скрізь,
Що в новому півстолітті
Ми збудуєм комунізм!

Я кажу про нас, про себе,
Й міркування це моє,
Хай же наш любий Сталін
Многі літа ще жие!

Скоро прості люди Землю
Струсонуть, і до пуття,
Всякі трумени із неї
Полетять, як те сміття.

Тільки так, не навпаки
Буде, любі земляки!
Я людина хоч і проста,
Але вірте в мого тоста.

НОВІ ПУТІ, НОВІ ДОРОГИ

Мал. С. САМУМА

— А чого це ви так запізналися, Діду-Морозе?

— Та я заходив і в «Серп», і в «Промінь», і в «Незможник», а ви он, бач, де вже — в укрупненому колгоспі!

ВАЖКЕ ЗАВДАННЯ

(З БЛОКНОТА ЖУРНАЛІСТА)

Редактор доручив мені написати до новорічного номера газети оповідання про радянську людину — героя нашого часу. Завдання було термінове, і я того ж дня почав збирати матеріал.

Першим, до кого я потрапив, був відомий стахановець сталевар. Його ім'я гриміло далеко за межами нашого міста. Він швидкісними методами варив сталь і співав у самодіяльному оперному гуртку, вчився у вечірньому металургійному інституті і тут же читав студентам лекції про методи своєї роботи.

Сталевар запросив мене до себе додому. У нього була хороша, добре обставлена квартира. Розвішані на стінах картини говорили про любов хазяїна до мистецтва, а велика бібліотека свідчила, що сталевар мало часу віддає й літературі.

Я розказав господареві про мету мого приходу. Сталевар уважно вислухав мене і раптом замахав руками:

— Ні, ні! Я не можу бути героєм вашого сповідання. Я ще так мало зробив. Он гляньте, мене вже навіть молодь випереджає. А вчаться у нас всі... Ні, ні, ви вже, будь ласка, візьміть у герої вашого оповідання більш достойних і заслужених. От хоч би й...

І сталевар назвав добрий десяток прізвищ своїх товаришів, які, на його думку, і працюють краще, ніж він, і «так і просяться в оповідання». Ми попрощалися.

У цьому ж районі міста жила моя знайома, заслужена вчителька, і я вирішив піти до неї. Вона дуже привітно зустріла мене і, як завжди, почала із захопленням розповідати про успіхи своїх вихованців, про листи, які вона одержує з усіх кінців країни.

— Ось, — виїняла вона з шухляди зелененького конверта, — одержала сьогодні листа з полярної зимівлі. Мій колишній учень, тепер начальник зимівлі, Толя Светов вітає мене з нагородженням орденом Леніна...

Коли я розказав, що привело мене до неї, вона зникла:

— Що ви, що ви!.. Навколо стільки чудових людей, а ви до мене... Хочете, я сама напишу до вашої газети про моїх учнів, про нашу школу, про вчителів... Коли вже вам так потрібна в герої вчителька, то прошу — напишіть про Олену Федорівну. Серед її колишніх вихованців є два Герої Радянського Союзу, лауреат Сталінської премії, генерал...

Вона ще довго розказувала мені про Олену Федорівну. А коли я попрощався, збентежена старенька примусила мене мало не присягнути, що я нічого не напишу про неї...

— Не треба, мій, турбувати літературу моєю особою... — сказала вона вже на порозі.

Відомий усій країні почесний шахтар, нині пенсіонер, вислухавши мене, сказав:

— Ти, шановний товаришу, мене не агітуй. Я трудову славу і люблю, і поважаю. Сам її очима руками добував, і синів на ноги ставив. От вони й листи поздоровчі до свята прислали: Вася з Москви з міністерства, Михайло — інженер — з Калужського плацдарму, Федько — полковник — з Берліна, а Микита — дипломат — з Нью-Йорка телеграму вдарив. Але тобі про це писати не дозволю. Чому? Бо раз уже мою розповідь надрукували в газеті. А сини, мов змовилися, і відписали: «Ти, батьку, чого це на старості літ розхвастався? Таких, як ми з тобою, у нашій країні сотні тисяч, і немає тобі чим вихвалитися. Скромність, батьку, прикрашає радянську людину... Зрозумів? Так що, якщо хочеш писати, то пиши про тих, що працюють! Я вже своє відробив. А кому цікаво знати, що я в саду яблуна копаюся та синами пишаюся? Це, брат, робота не для газети...

Розпрощався я і з почесним шахтарем.

Чи слід розказувати ще про те, як я мандрував по місту від майстра спорту до артиста, від артиста до студента — Героя Радянського Союзу, від нього до знатного токаря-швидкісника...

Привітно зустрівши мене, всі вони з охотою розповідали про свою роботу, ділилися планами на майбутнє. Але, дізнавшись, чого я прийшов, відразу ж забували про себе й давали мені десятки нових адрес, пропонували десятки нових кандидатів у герої оповідання, але про себе просили не писати.

Стомлений і, ніде правди діти, сердитий, що так і не виконав завдання, повернувся я до редакції. Мені неприємно було йти до редактора й розписуватися у тому, що я не виконав його термінового завдання...

— Так у чім же річ?! — вислухавши мене, здивувався редактор. — Це ж чудовий сюжет! Опишіть усе, про що ви мені зараз розповіли, й у вас вийде справжнє оповідання про героїв нашого часу — чудових, скромних радянських людей...

І я написав оце оповідання.

м. Дніпродзержинськ.

«...Практика прикривання й замазування поганої роботи одних підприємств за рахунок доброї роботи других не має нічого спільного з радянським методом керівництва господарством». (З доповіді М. О. БУЛГАНІНА на урочистому засіданні Московської Ради 6.XI.1950 р.).

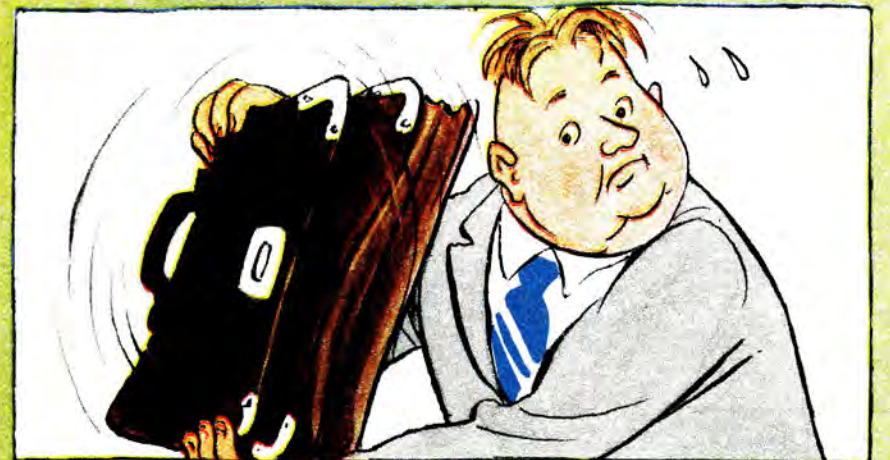
Мал. О. КОЗЮРЕНКА

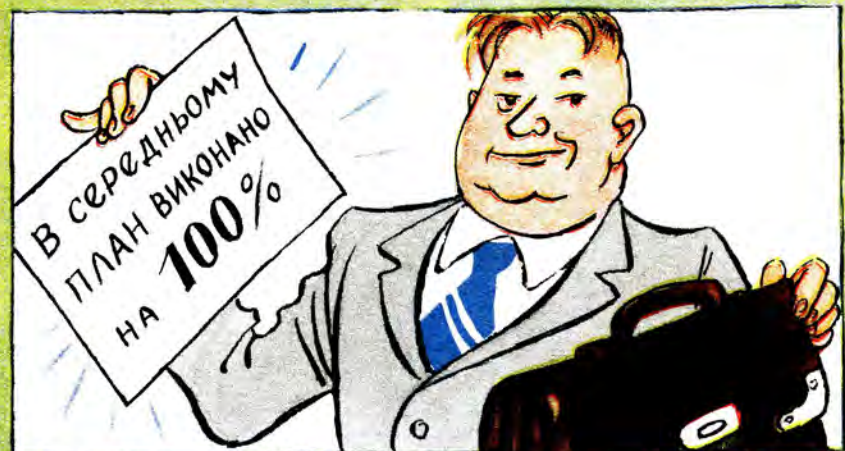
— Беремо одні показники...

— Беремо другі...

— Все це старанно змішуємо...

— І маємо звіт для центра.

До цього часу ніхто ні в Америці, ні за її межами не помічав за ним нічого...

Нещодавно один із запозитлих нью-йоркських борзописців Джек Уілсон вирішив зробити з Трумена генія...

Гаррі Трумен розважається! Під його акомпанемент виспіває кафешантанна співачка...

Недалеко той час, коли бісுவатий Гаррі відповідь перед народами світу за всі свої криваві злодіяння.

Р. ЮР'ЄВ.

«ВОДНЕВА БОМБА»

У Нью-Йорку на конференції жіночих перукарів один майстер продемонстрував найновіший фасон жіночої зачіски...

Хто знає — може конструктор цієї атомноспасовної зачіски виставляти на наступних виборах кандидатурою в президенти США.

ЗААРЕШТОВАНИЙ М'ЯЧ

За новорічним столом вже проголошені були всі тости, коли хтось згадав про футбол...

— Ах, наше «Динамо»! — з жалем зітхнув Платон Дем'янович, літній вже директор тресту...

— Увага! Увага, товариші! — продовжував директор тресту...

— Сталася ця подія давно, в дореволуційні часи, коли я ще був записним футболістом...

— Хлопчики з нашого робітничого селища, — продовжував директор...

Не дивуйтеся: це зараз кожне чотирирічне хлоп'я знає, що таке воротар, одинадцятиметровий удар, нападник, офсайд і може контролювати ці найдосвідченіших суддів футболу...

Ми полюбили його понад усе на світі. Ми грали з ранку до ночі. Ми так захоплювалися новою грою, що забували іноді й про діду, і про Юрку...

Дістати справжній футбольний м'яч — стало нашою мрією. Та як здійснити цю мрію? По-перше, на м'яч потрібні гроші...

І все ж такі м'яч ми дістали! З тиждень збирали гроші; хто випросив гривенька у матері...

За м'ячем довелося їхати мені. Звичайно, їхав я в Одесу — і туди, й назад — без квитка, зайцем, бо грошей ми збрали тільки на м'яч.

Ми зіграли перший матч цим м'ячем на площі селища, де щонедавно відбувався ярмарок.

Дивитись на нашу гру збиралося чимало людей. Здебільшого це були наші батьки, робітники заводу...

Та матч цей на площі селища був першим і останнім. Біля самої площі стояв будинок пристави Ночовного.

Митько Однокоз, який грав у нападі, б'ючи м'яч у наші ворота...

Насупного дня мене й Митька, як заводів (ми ж грали ним тільки півтайма)...

Десь днів за три відбувся і суд. Судові справи тоді тяглися дуже довго...

Про цю надзвичайну судову справу дізналося все наше робітничє селище.

На столі, біля судді, лежав, як речовий доказ, наш м'яч.

Всі наші футболісти, збираючись знадвору у вікна приміщення суду, сумно дивилися на заарештований м'яч.

Жовтуватий, добре надутий, ще зовсім новенький (ми ж зіграли ним тільки півтайма)...

«Речовий доказ» зник! М'яч втік з-під арешту! Міровий суддя, підкоряючись суворій волі того ж таки «зводу законів»...

«Речовий доказ» зник! М'яч втік з-під арешту! Міровий суддя, підкоряючись суворій волі того ж таки «зводу законів»...

Ах, з якою пристрасною ми грали! Як бігали за м'ячем! Як нападали! Як захищали свої ворота!

Взяти хоч би того ж Митьку Однокоза. Як він божевільно грав! З яким запалом! Коли б тоді футболістам давали звання, він напевне був би заслуженим майстром спорту.

М'яч біля його ніг був немовби на ниточці!

Не було у нас тренерів. Та може це й краще: бо коли б у нас був такий тренер, як скажімо, т. Фокін, то він своїм «тренажем» розклевав би команду й зіпсував би всю нашу дружбу і злагоду.

Ми уміли захищати спортивну честь нашого селища! Бо ми по-справжньому любили футбол, у нас були дружба, воля до перемоги і юнацький запал — те, чого давно вже не бачать «болільники» у футболістів киявського «Динамо».

— Так от, товариші болільники, один з наших новорічних тостів виголосимо за радянський спорт, за нашу столичну футбольну команду.

Останнім часом поголів'я королів та імператорів сильно порідшало. І не тільки в Європі. На інших континентах теж коронованих осіб залишилось дуже мало...

Але поки що імперіалісти вважали за необхідне мати в своєму господарстві королів, так як і в'язниці, електричні стільці, папу римського і правих соціалістів. Тому вони ретельно зберігають під особливим доглядом всіх отих міхаїв, леопольдів, борисів...

КАР'ЄРА ВІН ТУЯ

Один з таких штучно виведених імператорів має кличку Бао Дай.

Раніше він мав іншу кличку — Він Туї.

Це був один із численних аннамських принців. (Аннам був частиною французької колонії Індокитай.)

Обов'язки його були нескладними. Він повинен був тільки підписувати накази французького губернатора і присягати в любові й вірності французькому уряду.

Та ось почалася війна. Японські самураї загарибали Індокитай і вигнали французьких колонізаторів.

На новий «посад» Бао Дай продовжує своїми любими заняттями: полює на слонів і виспіває кафешантанні пісеньки.

Поскільки ж з резиденції імператорові виїжджати нікуди не можна (кругом партизани)...

Повсталі в'єтнамський народ вигнав японських колонізаторів і проголосив демократичну республіку. З голови опереткового імператора полетіла корона і ледве не полетіла голова.

ПОМАЗАННИК ДОЛАРА

І царював би цей карнавальний імператор у своїй вертепній «імперії» і досі, якби боги американської біржі не розсудили по-іншому.

Уже понад п'ять років французькі колонізатори ведуть брудну і ганебну війну проти В'єтнамської демократичної республіки.

Ударили на сполох трумени й ачесони і вирішили, що треба Америці самій спробувати задати В'єтнаму. Для цього їм дуже був потрібен в'єтнамський чан кай-ші або лі син ман.

Розмова між високими сторонами, як писали в офіціальних документах, пройшла в атмосфері загального взаєморозуміння і закінчилась повною згодою з усіх питань.

Поскільки ж з резиденції імператорові виїжджати нікуди не можна (кругом партизани)...

Поскільки ж з резиденції імператорові виїжджати нікуди не можна (кругом партизани)...

Поскільки ж з резиденції імператорові виїжджати нікуди не можна (кругом партизани)...

Поскільки ж з резиденції імператорові виїжджати нікуди не можна (кругом партизани)...

Поскільки ж з резиденції імператорові виїжджати нікуди не можна (кругом партизани)...

ни), то Бао Дай полює на свійських слонів. Всі витрати, зв'язані з цим полюванням, взяла на себе американська місія.

Від французької культури Бао Дай запозичив любов до бенедиктинів, від американської — звичку жувати гумку.

При зустрінні з представниками французького уряду йому дозволяється жувати гумку скільки завгодно.

Демократичні власті В'єтнаму видали ордер на арешт карнавального імператора.

Демократичні власті В'єтнаму видали ордер на арешт карнавального імператора. У зв'язку з цим Бао Дай просив додати до плати і привів двір і сераль в постійну готовність до втечі.

Оперетковий вояка

Тим часом справи французьких колонізаторів у В'єтнамі все гіршають. Вони втратили за 5 років війни 150 тисяч солдатів і майже всю територію В'єтнаму.

Американські інструменти поспішно захопили формувати баодаївські дивізії. Нічого не вийде і з цієї втішки: не допоможе колонізаторам і «воїнство» імператора нічних шинків.

Непристойна баодаївська оперета закінчується. Коронаваний перевертень доживає свої останні дні.

Непристойна баодаївська оперета закінчується. Коронаваний перевертень доживає свої останні дні.

Непристойна баодаївська оперета закінчується. Коронаваний перевертень доживає свої останні дні.

Непристойна баодаївська оперета закінчується. Коронаваний перевертень доживає свої останні дні.

Непристойна баодаївська оперета закінчується. Коронаваний перевертень доживає свої останні дні.

Б. НОВАК.

ЗУСТРІЛИ

(В комісії по розслідуванню антиамериканської діяльності)

— І не думай відпиратися, каналія! Знаємо, що ти працюватимеш не на війну, а на мир.

Мал. БЕ-ША

УЖЕ рідко трапляються випадки, коли за святковим новорічним столом гості, піднімаючи чарки з променистим вином, замість виголошення тостів, починають критикувати один одного гостро і суворо. Як правило, в подібні урочисті хвилини обмінюються поздоровленнями, побажаннями і люб'язностями.

Але колгоспники ордена Леніна колгоспу імені Сталіна, наперекір традиції, змушені будуть проголосити один, не дуже прийнятний новорічний тост на адресу однієї поважної столичної установи.

Цього року в нашому колгоспі почалось будівництво першого в Союзі агроміста. Український інститут проектування сільського і колгоспного будівництва розробив хороший проект нового міста. З усієї округи з'їхались колгоспники, щоб полюбуватись тим проектом. Вони побачили широкі проспекти, Палац культури, Палац піонерів, дитячі ясла, школи, прекрасні житлові будинки, лікарню, аптеку, ідальню. Вони побачили чудесне, уквітчане садами агромісто.

Але, як потім виявилось, холодно поставилися до своєї роботи діпросільбудівські проектувальники. «У кожній Пашки свої замашки». Діпросільбудівці показали, що замашки у них халтурницькі... Взяти хоч би історію з підготовкою проектів. Всі проекти по спорудженню агроміста повинні були бути готовими ще до 1 січня 1950 року. Директор «Діпросільбуду» т. Боклах і головний архітектор т. Кравченко обіцяли подати проекти в строк. Але... казала кума — дам пшона, та в неї самої нема. Перші проекти почали надходити на будову тільки... у квітні. Проект чайної-ідальні надійшов 7 жовтня, а проект будинку аптеки був підписаний головним інженером Катковим 31 жовтня. Отак вони допомагали нам будувати агромісто!

Особливо сподобались колгоспникам проекти житлових будиночків. Але міркували вони так: — На картинці будиночки, звичайно, гарні. Але нехай спочатку побудують один будиночок. Подивимось, який він вийде, а потім по-справжньому оцінимо.

Сказано — зроблено. Побудували пробний двоквартирний будинок. Ходили колгоспники кругом нього, оглядали, виміряли, обдумували і прийшли до висновку: — Не годиться!

Степовики, як відомо, люблять простір, роздолля. А кімнатки в новому будинку — тісні, маленькі. Колгоспники кажуть:

— Завітають кум з кумою, буде що їсти, та ніде буде сісти... Захоче колгоспник поставити в кімнаті і трюмо, і шафу, і диван, і етажерку, і стіл з стільцями, і піаніно. Але коли він все це розставить, зайти в кімнату не можна буде.

ОДИН НОВОРІЧНИЙ ТОСТ

От, скажімо, запросимо ми начальника республіканського управління сільського і колгоспного будівництва т. Радінга і директора «Діпросільбуду» т. Боклаха до себе в гості на входині або на зустріч Нового року. Прийдуть вони до нас, а в кімнати не зможуть ввійти. Хочеш чи не хочеш, а скажеш їм:

— Посидьте, будь ласка, на призьбі, бо за вашими проектами гості не передбачені!

У нас, степовиків, всі будинки ставляться глухими стінами на північ. Сторони світу, як відомо, легко визначити і без компаса. Але проектувальники, як виявилось, не в ладах навіть з компасом. Вони повернули кімнати будинків вікнами на північ, а вбиральні і ванні кімнати вікнами на південь! Чи не забули вони, де право, а де ліво?

У безлісних степах, де кожна лозинка дорога, проектувальники подумалися будувати будинки майже на 50 процентів з дерева! Подивились колгоспники на їхню «творчість» і сказали:

— Коли не пиріг — то й не пирожися, коли не тямий — то й не берися!

Замість простого, зручного, красивого будинку, побудованого з місцевих матеріалів з урахуванням місцевих особливостей, проектувальники підсунули... звичайнісінький міщанський скандинавський будиночок.

Але є ще одне лихо. І це лихо — установа, одна тільки назва якої складається з 26 літер. Це «Укрсільбудлісзагпостачзбут». Цей «збут» повинен постачати будівництву матеріали. Керує ним т. Благодатський. І дуже коротку пам'ять має керівник «довжелезної» установи! Спочатку т. Благодатський забув забезпечити будівництво будовим каменем. Тільки в червні він схаменувся і почав подавати по 30 вагонів на добу. То було пусто, то стало густо! Станцію завалили камінням. За простій вагонів і збереження вантажів довелося заплатити залізничі штрафи... 200 тисяч карбованців! Довелося на два місяці зняти робітників з будівництва і перетворити їх на вантажників. Час ішов, а будівництво стояло. Тепер Благодатський забув дати черепицю...

Не хотілося б у радісний новорічний вечір критикувати товаришів з Києва, але ми їм скажемо: з Новим роком, товариші архітектори! З новим ставленням до будівництва агроміста! З новими, розумнішими проектами! З новим керівництвом проектування і постачання матеріалами наших агроміст!

Г. ЛИТОВЧЕНКО,

депутат Верховної Ради СРСР, голова ордена Леніна колгоспу ім. Сталіна.

Генічеський район, Херсонської області.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

ЯЛИНКА ПАЛІВ

Трумен. — Жаль, що не можна повісити ангела миру. Це так прикрасило б нашу ялинку...

ТЕРЕВЕНЬКИ

1

«У лісі є стара сосна.
По гіллі в'ється хміль,
На пні сім'я боровників...»

(Є. НАРУБІНА.

«Слово про життя»).

Бувають груші на вербі —
Про це вже кожен знає,
А що на пні ростуть гриби —
Таких чудес немає...

Гриби ж у лісі не одні,
Є маслюки, опеньки...
Отак між віршів — є пісні,
Є — просто теревеньки.

2

«Ой, подружки мої
Гомінкі ручаї!»

(Л. ЗАБАШТА.

«Ой, подружки мої»).

Гомінкі, як ручаї,
Тихі, як озерця...
З чим зрівняти вас, дівчата, —
Попитаю в «Перця»!

ТАМ І ТУТ

«Правдиво подано захоплюючу романтику туристських походів, під час яких розкриваються високі моральні якості радянських альпіністів».

(І. СТОЛБІН, Про книгу В. Єніної «Голубий потік». Журнал «Радянська жінка» № 5, 1950).

«Письменниця не спромоглася тут у зіткненні характерів розкрити справжні моральні якості молодих радянських альпіністів».

(І. СТОЛБІН, Про книгу В. Єніної «Голубий потік». Журнал «Дніпро» № 5, 1950).

Там і тут
Його труд,
Столбін — там,
Столбін — тут,
Ой, яке ж

Потрібно вміння,
Щоб таке
Столбін творив
Для журналістів!
Іван ЦАРЕВИЧ.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

НАСТУПАЄ...

ДОРОГІЯ ПЕРЧЕ!

Уявляємо, як зустрине Новий рік директор Підлісівської МТС Василь Опанасович Лашевський. Він сердито подивиться на гостя і суворо питає:

— Новий рік? А на якій-такій підставі? Хто вас сюди прислав? Може й ви мене критикувати будете? Не маєте права! Ви мене не обирали, мене міністерство призначило.

Саме так відповідає Лашевський кожному, хто робить йому критичні зауваження. Лашевський довго пам'ятає кожне таке зауваження. Якось на профспілкових зборах агроном т. Герасимов покритикував директора. Через кілька місяців директор пригадав це і... звільнив т. Герасимова з роботи. Звільнив за невчасне виконання завдання, яке мав виконати сам Лашевський.

Ось чому ми певні, що деякі новорічні зустрічі в Ямполі будуть невеликими. Насамперед — для Лашевського.

ГРУПА ПРАЦІВНИКІВ МТС.
Ямпільський район,
Вінницької області.

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Наша хімічна промисловість творить чудеса. Є пластмаси, що замінюють дерево і навіть скло. Красива блискуча тканина, що не боїться вогню, виробляється із скла...

А ось як із звичайного теляти зробити борошно для новорічних коржів — це задача нелегка.

Однак з нею з успіхом упорався керуючий Підвисоцьким відділенням Держбанку т. Черноус. Упорався він дуже просто. Купив на базарі в Торговиці теля. Потім здав його у колгосп імені Сталіна і одержав «за контракцію» 300 карбованців і 10 пудів пшениці. За це, правда, керуючий пообіцяв видати артілі гроші з банку без усякої черги і затримки...

Матиме новорічні коржі т. Черноус з борошна, зробленого з теляти! І без усякої хімії.

О. ПЛАСТИК.

с. Підвисоке,
Кіровоградської області.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Чи чув ти пісню про п'яницю, який випив сім чарок з перцем, сім без перцю і сім так, щоб розібрати, який в горлі смак? Цю пісню нам недавно проспівала сумська капела бандуристів, де художнім керівником т. Кучинський. Проспівали нам бандуристи що та ще немало подібних: про Омелька, про Параску, про Саврадіма, про Герасима, про Явтуха, три пісні про кума з кумою, дві пісні про корчму, кілька пісень про куц бузини і про те, що було під кущем... Коротше кажучи, сім з перцем, сім без перцю і сім так. А ми сиділи, слухали й дивувалися. Дивувалися з бандуристів, з репертуару, з репертою, який затвердив цей репертуар.

Порадь, Перче, бандуристам хоч в новому році обновити свій ветхий репертуар.

П. КЛЮЧНИЙ.

Дубов'язівський район,
Сумської області.

ЛЮБИЯ ПЕРЧЕ!

Була у Кривому Розі технічна бібліотека. Була та загула. За розпорядженням голови виконкому Криворізької міськради т. Калинченка 20 тисяч томів технічної літератури викинуто в коридор, а в приміщення бібліотеки вселили... парикмахерську.

— Що книжка, що стрижка — однаково для голови, — пояснює т. Калинченко.

Може й однаково, тільки не для всякої... Правда, Перче?

Б. БОРИСОВ.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Голова Плисківського сільського споживчого товариства Пилип Федорович Турчин одержав для трактористів МТС сімдесят пар чобіт. Але до трактористів дійшло тільки тридцять пар.

Мабуть, родичі та друзі шановного т. Турчина, зустрічаючи Новий рік у нових чоботях, дадуть лиха закаблукам. Та й сам Пилип Федорович натанцюється та наспівастись так, що й після свята буде мугикати:

Ой, чоботи, чоботи ви мої,
Наробили клопоту ви мені!..

В. КУЗНЕЦОВ.

Бахмацький район,
Чернігівської області.

Дмитро БІЛОУС

ПОЛІТИЧНІ ЕПІГРАМИ

МІСТЕР ЕТТЛІ

Мчить щодуху в Вашингтон
Містер Еттлі на поклон,
Лоб його — хоч і не пробуй —
Містер Еттлі твердолобий!
Та гадать підстави є —
На поклонах лоб поб'є!

ТРЮГВЕ ЛІ

Наче битий пес Рябло,
Перед Труменом і К^о
Все згинався Трюгве Лі
Аж у три погібелі,
І в ООН за те — о'кей! —
Знов він секретар-лакей!

КАРДИНАЛ СПЕЛЛМАН І ПРИСНІ

Всевишній ні знобить, ні гріє,
А гроші платить дядя Сам.
Тому-то кардинал воліє
Молитися земним богам.

Різниця, врешті, ні для кого
Нема — це знає кардинал —
Скажімо, чортові чи богу
Продасть він душу за метал.

І служить цей служитель культу
Вже Уолл-стрітові здавен
І вже новітню катапульту
На людство в хід пустить ладен.

Чи буде він в небеснім раї, —
А тут вбивай і вшай люд.
Послужиш труменівській зграї —
Є долар — що той божий суд?

Та хай затямлять всі іуди,
А в тім числі і кардинал:
Не божий суд судить їх буде,
А міжнародний трибунал!

ДАЛЛЕС-КАТ — УОЛЛ- СТРІТУ АДВОКАТ

Лазить він по темних норах
Шпик, святоша і ханжа.
Де він пройде — кров і порох:
Він не ходить без ножа.
Скрізь грабує, де прийдеться,
Кат — бандитів адвокат.
Кому хоче, продається —
Оптом, навіть напрокат!

ГЕНЕРАЛ БРЕДЛІ

Чом бродить Бредлі, мов шакал?
Чом факел палія здіймає?
В кишені Бредлі-генерал
Жезл пана Маршалла тримас.

Колись він клепку мав одну, —
В чеканні ж маршальського жезла

Настільки марив про війну
Та бився лобом об стіну,
Що вже й остання клепка щезла.

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво ЦК КП(б) України «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Тел. 5-30-31 4-65-56. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

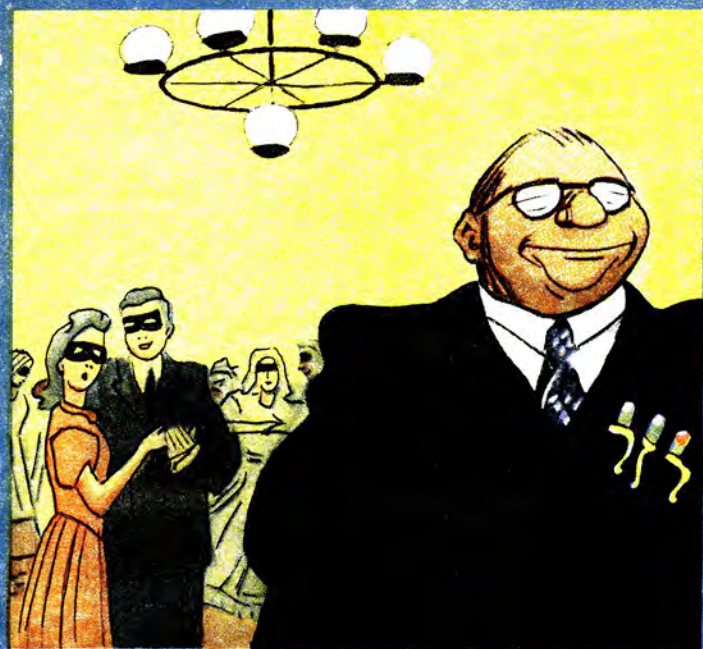
Журнал «Перець» № 24 (203) (на українському мові).

Підписано до друку 20.XII 1950 р.

Формат 70×105 см. 1 друк. арн.

БФ 04673.

Друкарня видавництва ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 4872. Тираж 50.000 прим.

МАСКА

— А чому цей громадянин без маски?
— Він якраз у масці. Справжнє його обличчя можна побачити, коли він розмовляє з підлеглими.

ВОРОЖІННЯ НА ЧЕРЕВИЧОК

— Візьмуть чи не візьмуть?..

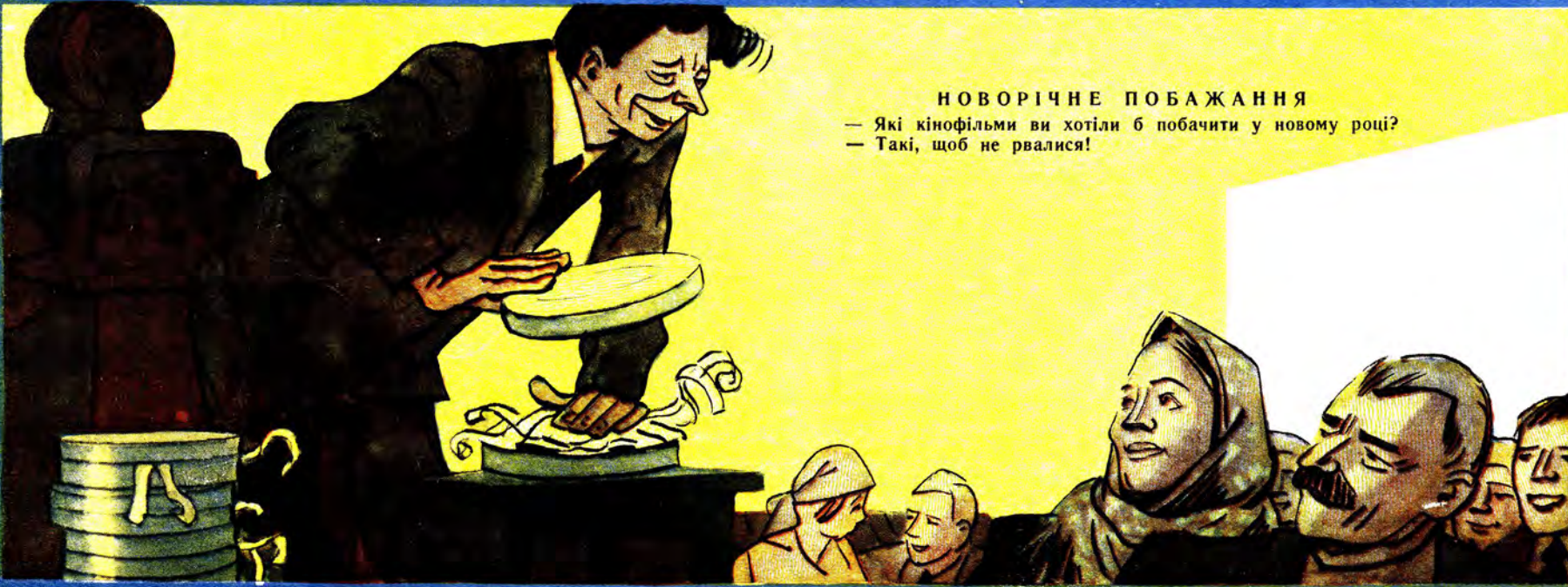

ПІДЛАБУЗНИК НА ПОЛЮВАННІ

— Подивіться, я, здається, убив зайця!..
— Ні, ви зволіли його помилувати.

— Ну й морози! Аж у піт кинуло...

НОВОРІЧНЕ ПОБАЖАННЯ

— Які кінофільми ви хотіли б побачити у новому році?
— Такі, щоб не рвалися!